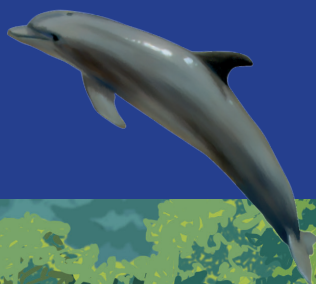


J.F. VAN DER POEL

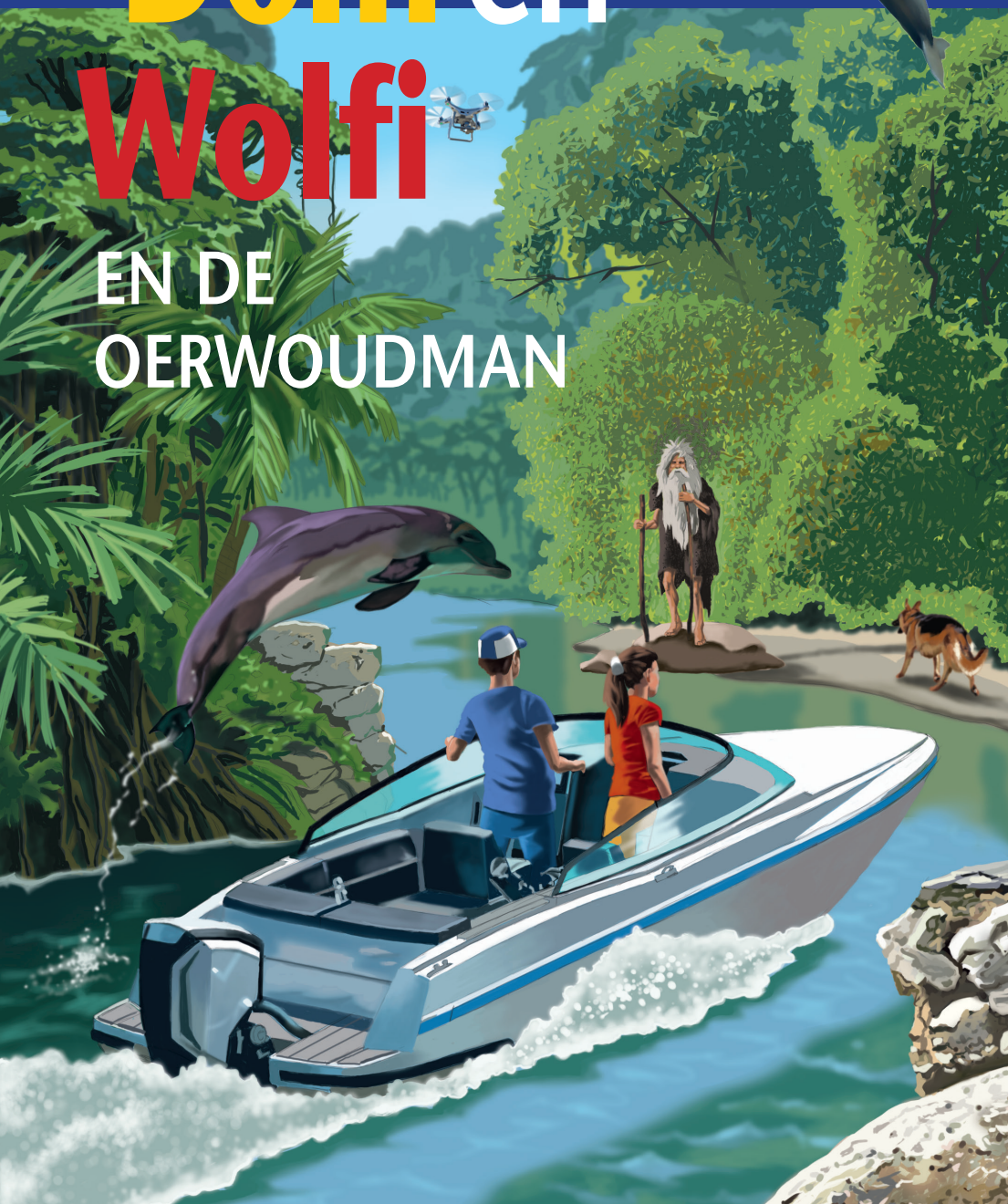
Dolfien



Wolfi



EN DE
OERWOUDMAN



DE SPANNENDE AVONTUREN MET DOLFI - Deel 29

INHOUD

1. Jim ziet ze vliegen	9
2. Wie liegt er nou?	16
3. De schepping	22
4. De glinsterstenen	28
5. Waar is Mirja?	34
6. Een bijzondere vondst	41
7. Waar kan Mirja zijn?	47
8. Gaan ze hulp zoeken van buiten?	54
9. Veel gevaren in het oerwoud	60
10. De ontmoeting	66
11. De oerwoudmensen	72
12. Op de vlucht	78
13. Het ongeluk met Mirja	84
14. De oerwoudman	91
15. Pima, de oude man	98
16. Vechtsport	105
17. De schuilplaats	111
18. Het wonder in de grotten	117
19. De werkplaats in de grotten	124
20. Het geheim	131

1. JIM ZIET ZE VLIEGEN

‘Nou is hij helemaal mooi!’ schreeuwt Mirja kwaad.

‘Is het weer niet naar je zin, jongedame? Jij moet altijd je zin hebben. Als jij weer met Jim vrienden wilt worden, dan zoek je het maar uit.’

‘Wat moet ik uitzoeken. Jim is mijn vriend, ja toch...’

‘Laten je ouders het maar niet horen.’

‘Die vinden het wel goed dat ik met een rijke zoon van Armstrong omga.’

‘Jouw ouders zitten daar niet op te wachten. Als jij met Jim omgaat, dan gebeuren er meestal rare dingen.’

‘Nou, rare dingen, Jim is avontuurlijk, dat is zo, maar er is niks mis mee. Door hem hebben we vaak mensen kunnen helpen.’

‘Laat me niet lachen... Het is dat Dolfi en Wolfi altijd bij ons zijn, anders was het vaak mooi misgegaan. En jij hebt geluk dat mijn vader bij de waterpolitie zit en ons vaak geholpen heeft.’

‘Nou ja... je bedoelt als ze met toeters en bellen met hun politieboot de mensen bang maken en ervandoor gaan?’

‘Zo mag jij niet over mijn vader praten en zeker niet over John, zijn politieassistent.’

‘Ach, John is een beste kerel, als hij er niet bij was op de politieboot, dan ging het niet goed.’

‘Gelukkig voor mijn vader.’

‘Ik bel Jim of hij naar ons toe komt.’

‘Jim heeft wel wat anders te doen, hij moet hard studeren als hij de baan van zijn vader wil overnemen.’

‘Dat wil hij niet, hij gaat liever bij de politie, net als je vader.’

‘Dat zal meneer Armstrong niet leuk vinden. Hij is de enige zoon en zijn vader is directeur van een vliegtuigmaatschappij, en hij laat dat echt niet aan een vreemde over...’

‘Kijk daar eens!’ roept Mirja als er twee grote haaien op hun speedboot afkomen.

Andy geeft vol gas en probeert de haaien te ontlopen. Als er een haai met zijn kop op de speedboot komt en zijn gevaarlijke tanden

laat zien, dan gromt Wolfi, de herdershond van Mirja, alsof hij wil zeggen: ‘Kijk maar uit, als Dolfi mijn vriend op je afkomt...’

Andy geeft de haai met een roeispaan een klap op zijn kop. Dan vallen de haaien de speedboot tegelijkertijd aan weerskanten aan en dreigt er gevaar. Andy geeft vol gas en laat de speedboot een paar scherpe bochten maken, maar de haaien geven het niet op en vallen de speedboot steeds opnieuw aan. Dan ziet Andy een grote haai op hen afkomen die met een grote sprong over de speedboot springt. Wolfi begint hevig te blaffen alsof hij wil zeggen: ‘Dat is mijn vriend Dolfi!’

Andy fluit een paar keer op zijn vingers, en ja, het is Dolfi die een paar flinke sprongen maakt en op de haaien af gaat. Dolfi, de dolfin van Andy, heeft een harde kop en valt de twee haaien aan met zijn grote sprongen en door diep te duiken en de haaien van onderen aan te vallen en ze een harde klap met zijn kop te verkopen. Een haai gaat er al vandoor en de andere probeert Dolfi beet te pakken met zijn messcherpe tanden. Maar Dolfi maakt een sierlijke sprong en duikt diep onder water, waar hij de haai een paar flinke kopstoten geeft.

‘Ze gaan ervandoor!’ roept Mirja.

‘Ja, dankzij mijn Dolfi.’

Dolfi laat een piepgeluid horen, alsof hij wil zeggen: ‘Als jullie in nood zitten, help ik jullie!’

Wolfi de herdershond blaft naar Dolfi en springt in het water alsof hij wil zeggen: ‘Vriend, ik kom eraan.’

Wolfi, die goed kan zwemmen, zwemt een paar rondjes met Dolfi. Als hij moe wordt, duikt Dolfi onder Wolfi en duwt Wolfi met zijn sterke rug omhoog. Dan zit Wolfi de herdershond op de rug van de dolfin Dolfi.

‘Wat leuk die twee, hè?’

‘Ja joh, het zijn dikke vrienden.’

Dan fluit Andy op zijn vingers en maakt een paar gebaren. Dolfi, die heel slim is, werd als klein dolfijntje door de vader van Andy uit zee opgepikt, omdat zijn moeder hem had verlaten. Andy mocht voor het kleine dolfijntje zorgen en leerde hem allerlei

kunstjes. Dolfi komt met Wolfi op zijn rug langs zij de speedboot, zodat Wolfi van de rug van Dolfi in de speedboot van Andy kan springen. Wolfi, die kletsnat is, maakt een wilde beweging. Zo schudt hij het zeewater van zich af.

‘Lekker hoor... waarom maak jij die hond niet zelf droog met een handdoek?’ roept Andy kwaad.

‘O wat zielig, meneer is nat geworden. Zal ik je even afdrogen?’ zegt Mirja, die met een handdoek op hem afkomt.

‘Jij moet die hond manieren leren.’

‘Die hond heeft een naam,’ zegt Mirja, die over de ruige kop van Wolfi aait.

Ze varen op de zee, die af en toe erg wild kan zijn. Voor Dolfi is dat geen punt, maar met de speedboot kan het gevaarlijk zijn. Wolfi blaft tegen Dolfi, die een salto of een pirouette maakt, alsof hij wil zeggen: ‘Jij kunt er wat van, je moet je vriendjes gaan halen en samen een show geven.’

Wolfi is erg slim. Vooral als er spuurwerk nodig is, is hij iedereen al snel de baas met zijn sterke tanden. Mirja is dan ook trots op hem. Zij heeft hem net als Dolfi kunstjes geleerd. Wolfi hebben ze op zee gevonden; hij zat op een vlot vastgebonden en was broodmager. Mirja mocht Wolfi houden en zo had Dolfi er een vriend bij, ook al was het een hond en geen vis. Ze houden allebei van avontuur, maar daar is ook vaak gevaar bij, vooral als de jongens weer een plannetje hebben. Die lopen zo vaak uit de hand!

‘Waar gaan we heen Andy?’

‘Vis halen bij de oude visser.’

‘O, daar heb ik wel zin in,’ antwoordt Mirja opgewekt.

Zij vindt het gezellig bij de oude visser. Vooral als de zoon van de oude visser er ook is. Die wil elke dag met zijn vissersboot de zee op, net als zijn vader vroeger.

‘Zie jij wat ik zie?’

‘Wat zie jij?’ vraagt Andy als hij Mirja naar de lucht ziet kijken.

‘Kijk daar!’

‘Dat is een drone, die houdt ons in de gaten. Als het maar niet de

drone van de politie is, die van mijn vader, die via die drone zoveel op zee in de gaten kan houden.’

‘Nee joh, die van de politie is groter en die herken je makkelijk, omdat er politie op staat.’

‘Dat kan je op zo’n afstand niet zien.’

‘Moet je zien joh... hij komt naar beneden.’

‘Wat moet die drone van ons hebben?’

‘Zou het Jim zijn?’

‘Dan moet hij vlak in de buurt zijn.’

Andy pakt zijn verrekijker en tuurt de zee af.

‘Ja hoor, kijk, daar in de verte zie ik een speedboot.’

‘Zou het Jim zijn met die speedboot?’

‘Kijk, de drone gaat terug richting de speedboot.’

Dan zien ze de speedboot naderen.

‘Ja hoor, het is Jim.’

Ze zwaaien naar hem als hij dichterbij komt. Jim stuurt zijn speedboot langs zij en begroet hen vrolijk. Wolfi blaft alsof hij wil zeggen: ‘Dit kan weer leuk worden met Jim erbij.’

Dolfi, die de grote speedboot al een tijdje in de gaten had, springt blij over de speedboot van Jim en piept alsof hij wil zeggen: ‘Fijn dat je erbij bent, als je hulp nodig hebt, dan zeg je het maar.’

Jim springt in de speedboot van Andy en lacht naar Dolfi en aait Wolfi over zijn ruige kop. Maar dan komt Dolfi met zijn grote kop over de rand van de speedboot en piept, alsof hij wil zeggen:

‘Krijg ik geen aai over mijn kop?’

‘Ja hoor Dolfi, ik zie je wel,’ zegt Jim en hij aait met zijn handen over de kop van Dolfi.

‘Het is wat met jullie dieren.’

‘De dieren hebben een naam,’ zegt Mirja.

‘O ja, dat is waar ook, Dolfi en Wolfi, de slimste dolfijn en hond... is het zo goed, dame?’ lacht Jim vrolijk.

‘Dus jij hebt ons gevonden met je drone?’

‘Nou ja, ik denk dat jullie om deze tijd meestal richting de oude visser gaan, heb ik het goed?’

‘Ja, dat heb je goed.’

‘Ik heb een plan.’

‘Dat zal niet waar zijn... Jim heeft een plan!’ roept Andy alsof hij het bekend wil maken aan mensen die het nog niet weten.

Jim haalt een A4'tje uit zijn zak en legt het op de bodem van de speedboot van Andy.

‘Waar haal jij die tekening vandaan?’

‘Dat is niet belangrijk,’ antwoordt Jim kort.

‘Maar wat wil je ermee?’

‘Dit zijn plaatsen waar vaak oorlogsmateriaal wordt gevonden uit de Tweede Wereldoorlog.’

‘Wat moet jij met oorlogsmateriaal?’

‘Je weet nooit wat er allemaal op die plaatsen ligt,’ legt Jim uit.

‘Dan kan je beter goed gaan zoeken,’ lacht Mirja.

‘Daar zeg je wat. Kom maar mee naar mijn boot, dan zal ik jullie wat laten zien.’

Ze klimmen op de speedboot van Jim.

‘Kijk, dit zijn spullen die ik uit zee en uit rivieren heb opgevist.’

‘Niet veel bijzonders, lege hulzen en wat blik,’ lacht Andy. ‘Heb je een duikerspak?’

Jim gaat naar de kasten van zijn grote speedboot en haalt er allerlei materiaal uit, een duikerspak en allerlei materiaal dat ze nog nooit gezien hebben.

‘Wat is dit?’

‘Een onderwaterdetector.’

‘Wat een raar ding, er zitten allerlei lampjes op, het lijkt wel een scooter... is hij niet te zwaar om te bedienen?’

‘Als hij eenmaal onder water is, wordt hij aangedreven door een hulpmotor,’ legt Jim uit.

‘Dan ga je zeker duiken?’ vraagt Mirja.

‘Dat zal wel lukken,’ lacht Jim, die het angstige gezicht van Mirja ziet.

‘Dan ga ik niet met jullie mee!’ roept Mirja kwaad.

‘Doe gewoon, wij redden ons wel zonder jou,’ zegt Andy, die wel weer zin heeft in een avontuur, en duiken lijkt hem ook wel leuk.

‘Hier heb ik een kaart van het gebied waar veel gevochten is door vliegtuigen,’ legt Jim uit.

‘Dat kan niet eens, de Duitsers zijn nooit in de Verenigde Staten geweest,’ lacht Mirja.

‘Dat kan waar zijn, maar wel de jappen, die de VS vaak vooral in de havens aanvielen met vliegtuigen en dan ook oorlogsschepen en vliegvelden bombardeerden. Daar kwamen veel mensen om die terugvochten tegen de jappen.’

‘Maar wil je dan in de haven gaan duiken of zo?’

‘Nee joh, er is ook in de lucht met vliegtuigen gevochten en daarbij hebben zowel de Amerikanen als de Japanners veel vliegtuigen verloren.’

‘Waar wil je dan heen?’

‘Kijk, hier is veel gevochten, hier zijn veel vliegtuigen neergehaald, dat is een stuk verder van de marinehaven. Toen de jappen ervandoor gingen, achtervolgden de Amerikanen hen met snelle jagers en haalden veel Japanse vliegtuigen neer. De meeste Japanse piloten overleefden het niet,’ legt Jim uit.

‘Maar dat is een bosrijk gebied, daar heb je toch geen duikpakken en detectors bij nodig?’

‘Moet je goed kijken, zie je die rivier niet die daar op de zee uitloopt?’

‘O ja, die loopt dwars door het beboste gebied.’

‘Zeg maar gewoon door het oerwoud,’ zegt Jim.

‘Een oerwoud, Jim gaat resten van de oorlog zoeken, maar komt met een aapje thuis,’ plaagt Mirja.

‘Dat zou best kunnen, het is een wildgebied en er leven daar nog wilde dieren,’ lacht Jim.

‘Mij niet gezien,’ zegt Mirja met een angstig gezicht.

‘Wat vind jij ervan, Andy?’

‘Nou, dat oerwoud zie ik niet zo zitten, maar die rivier kunnen we wel afzoeken,’ zegt Andy met een rimpel op zijn voorhoofd.

‘Wat denk je daar te vinden?’

‘Als je die aangegeven plaatsen zo ziet, zijn daar veel vliegtuigen neergehaald, toen de Japanners probeerden te vluchten voor de Amerikanen.’

‘Alleen Japanse vliegtuigen?’ vraagt Andy.

‘Nee, ook Amerikaanse straaljagers die hen achtervolgden tot aan Japan.’

‘Volgens mij zie jij ze vliegen,’ lacht Mirja.

2. WIE LIEGT ER NOU?

Jim pakt zijn rugtas en geeft de anderen een broodje met beleg.
‘Waarom heb jij broodjes bij je, ga je een wereldreis maken of zo?’ vraagt Mirja.
‘Hoe kon je het weten?’
‘Je moeder heeft zeker voor haar verwende jochie broodjes klaargemaakt,’ zegt Andy kortaf.
Jim geeft geen antwoord en pakt een paar blikjes uit zijn rugzak en geeft Mirja en Andy ook een blikje fris.
‘Heb jij plannen?’ vraagt Mirja, terwijl ze Jim met haar lichtblauwe ogen vragend aankijkt.
‘Nou ja, plannen... dat wilde ik aan jullie vragen,’ zegt Jim, terwijl hij hen beiden met een glimlach en een avontuurlijke blik aankijkt.
‘Nou, vertel op, wat verzwijg je voor ons?’
‘Jullie hebben toch ook vakantie?’
‘Dat wel ja. Ga je met jouw ouders op vakantie met het zeejacht van je vader of met een van zijn vliegtuigen?’
‘Nee joh, mijn ouders gaan wel op vakantie en Marie zorgt voor het huishouden.’
‘Dus Marie heeft broodjes en drinken voor je klaargemaakt?’
‘Goed geraden,’ zegt Jim met een verdacht lachje.
‘Laat jij de drone in de lucht vliegen?’
‘O ja, ik zal hem naar beneden halen, ik heb al genoeg beelden gemaakt.’
‘Waarom maak je beelden met je drone?’
‘Ach zomaar,’ antwoordt Jim, terwijl hij de drone in zijn speedboot laat landen.
‘Laat ons eens wat van die foto’s zien.’
Jim klautert in zijn eigen speedboot en haalt de camera van de drone af. Hij laat de foto’s zien op zijn mobieltje.
‘Mooi zeg, het zijn meer natuurfoto’s, dat zijn we niet van jou gewend.’
‘Dat is zo. Ik heb met mijn drone al vaak gezocht naar plaatsen

waar tijdens de Tweede Wereldoorlog vliegtuigen zijn neergehaald,' legt Jim uit.

'Ik zie geen vliegtuigen?'

'Nee, die kunnen overal zijn neergehaald en zijn na vijftien jaar moeilijk te vinden.'

'Waarom maak je er dan zo'n werk van?'

'Ik heb een boek gelezen over de aanvallen van de jappen op de havens van de VS. Er zijn veel schepen tot zinken gebracht bij die onverwachte aanvallen. De jappen vielen met vliegtuigen de schepen aan die in de havens lagen. De Amerikaanse vliegtuigen stegen snel op en haalden veel Japanse vliegtuigen neer. Het waren echte gevechtsvliegtuigen. Veel vliegtuigen van de jappen werden geraakt en zijn gevonden. Maar er zijn ook nog veel vliegtuigen neergestort op plaatsen waar nog nooit door mensen is gezocht,' legt Jim uit.

'Dus jij wilt naar die plaatsen gaan zoeken?'

'Nou ja, ik heb er de spullen voor.'

'Heb je al plaatsen gevonden waar ze zijn neergestort?' vraagt Andy, die het avontuur van Jim al voelt aankomen.

'Nee... ik heb jullie door...' zegt Mirja met een ernstig gezicht.

'Wat heb jij door?' vraagt Jim.

'Jullie zoeken avontuur, daar wil ik mijn vakantie niet aan besteden, dat is te vaak gebeurd. Dan moet Wolfi zeker ook mee?'

'Waar heb jij het over Mirja?'

'Nou, jullie willen naar dat uitgestrekte bosgebied waar die rivier doorheen stroomt.'

'Goed idee Mirja,' lacht Jim.

'Daar heb je toch beelden van gemaakt met je drone?'

'Dat is nog maar een gedeelte.'

'Maar wat wil je daar zoeken?'

'Mijn drone neemt beelden op, dat is normaal. Maar ik kan er ook geluiden mee afluisteren... wacht, ik zal het geluid laten horen.'

Jim zet iets aan en ze horen geluid uit de drone komen. Ze zijn heel stil.

'Gaaf man, het lijkt wel of we daar al zitten.'

‘Maar dat zijn gewoon vogels die je hoort.’

‘Nee, luister goed...’

‘Dat zijn apen die met elkaar praten.’

‘Toch lijkt het net of er een soort blikgeluid bij is.’

‘Nee, dat is weer wat anders... die apen kloppen ergens op en dat is geen geluid van takken van bomen...’

Jim zet het geluid wat harder. Dan horen ze apengeluiden, maar ook een soort blikgeluid.

‘Jij denkt dat dat het geluid is van een aap die op het metaal van een vliegtuig slaat of zo?’

‘Nee, dat geloof ik zelf ook niet. Het kan van alles zijn... en metaal groeit niet aan de bomen.’

‘Nou, ik denk dat ze een drumstel van ontdekkingsreizigers gevonden hebben,’ lacht Mirja met een zuur gezicht.

‘Ja, dat zou zomaar kunnen.’

‘Geen geklets meer, ik wil naar huis en niet naar die apen die muziek maken,’ zegt Mirja.

‘Oké... dus jullie hebben geen zin in een kampeervakantie?’ vraagt Jim.

‘Nee, ik niet,’ zegt Mirja, terwijl ze Wolfi over zijn ruige kop aait. Wolfi is het er helemaal mee eens en blaft alsof hij wil zeggen: ‘Ik heb honger!’

‘We kunnen een driepersoonstent huren of kopen,’ zegt Jim.

‘Dan ga ik zeker niet met jullie mee,’ antwoordt Mirja.

‘Waarom niet?’

‘Nou, ik ga echt niet met twee jongens in een tent slapen.’

‘Doe gewoon, je hebt zo vaak met ons op een kamer geslapen,’ lacht Jim.

‘Maar niet in een tent midden in de natuur.’

‘Wat maakt het nu uit of je met ons in een kamer slaapt of in een tent?’

‘Nou ja, jullie kunnen wel zonder mij gaan, dat is geen punt voor mij.’

‘Dan kopen we er gewoon een tentje voor jou bij.’

‘Laten we dan maar naar huis gaan, we moeten wel toestemming van onze ouders hebben,’ zegt Mirja.

‘Oké!’

Jim springt in zijn eigen speedboot, die veel groter is dan die van Andy.

‘Gaan jullie met mij mee? Mijn ouders zijn met vakantie en Marie zal het wel leuk vinden als jullie bij ons komen logeren,’ zegt Jim, terwijl hij de motor van zijn speedboot start.

Andy start de motor van zijn speedboot, en dan gaan ze vol gas naar het eilandje waar het huis van de familie Armstrong staat. Het is een klein kasteeltje met een eigen haven en een klein vliegveldje. Ze varen de haven in. Jim gooit een tros naar de aanlegplaats, springt uit zijn boot en legt de speedboot vast aan een van de meerpalen in de haven. Hij ziet Andy en Mirja er nog niet aankomen en wacht een tijdje. Maar ook dan is er nog steeds niets van de speedboot van Andy te bekennen. Als hij een tijdje op een van de meerpalen zit, met zijn verrekijker over de zee tuurt en ze na een kwartier nog niet in zicht zijn, pakt hij zijn mobieltje om te appen waar ze blijven. Hij krijgt een appje terug waarin ze vertellen dat ze eerst naar huis zijn gevaren om hun ouders toestemming te vragen om bij Jim te mogen logeren. Ze zullen hun ouders vertellen dat de huishoudster Marie voor hen zal zorgen. Na een tijdje ontvangt Jim een nieuw appje van Andy: ‘Het is oké, dek de tafel maar vast, we komen eraan.’

Jim schudt zijn hoofd en moppert: ‘Het blijven kinderen...’

Hij loopt naar het kasteel en groet de tuinman, die bezig is een gat te graven.

‘Zo, ben je wezen vissen?’

‘Nou ja...’

‘Niks gevangen?’

‘Zeker wel,’ liegt Jim.

‘Zeker zo’n klein visje.’

‘Nee, het was een flinke knaap,’ zegt Jim, en hij toont met handen en armen hoe groot de vis wel was.

‘Nee, dat geloof ik niet,’ lacht de tuinman, Nico.

‘Nee? Ik heb hem gelijk weer teruggezet,’ liegt Jim opnieuw.

‘Weet je, ik was vanmorgen al vroeg op en ben verderop in de tuin aan het spitten. Je weet wel, daar op dat ruige stuk land. Ik stootte

met mijn schop op een hard stuk ijzer en toen ben ik dieper gaan graven,' vertelt Nico de tuinman.

'Wat was het Nico?'

'Nou, wat ik net al zei... ik groef dieper en dieper...'

'En toen?'

'Je gelooft het niet Jim... ' zegt de tuinman heel ernstig.

'Nou, wat was het... was het soms een granaat uit de oorlog of zo?'

'Nee joh, nog veel meer, je gelooft het niet Jim.'

'Waar was het dan? Ik wil weleens zien wat je hebt opgegraven.'

'Nee jongen, nogmaals, je gelooft het niet,' vervolgt de tuinman ernstig, 'ik ben zo geschrokken toen ik het ontdekte...'

De tuinman kijkt Jim aan.

'Het zal wel niks bijzonders zijn.'

'Nou ja... als jij het geheim kunt houden.'

'Zeker weten.'

'Goed. Toen ik eenmaal de ster van de VS zag, wist ik het zeker en begon als een gek te graven en toen... je gelooft het toch niet.'

'Ik geloof je wel, Nico.'

'Nou, net wat ik vertelde, er zat een ster op dat stuk blik en ik begon voorzichtig te graven om niets te beschadigen. Er kan wel een bom in zitten, en als die ontploft, nou, dan hebben we geen tuinman meer en ook geen kasteel van een huis en ook geen Marie die lekker aan het koken is, ruik je het niet?'

'Wat moet ik ruiken?' vraagt Jim ongeduldig.

'Het eten dat Marie aan het koken is.'

'Maar dat heeft toch niks te maken met wat jij hebt opgegraven?'

'Nee, dat niet, maar nogmaals, je gelooft het niet,' antwoordt Nico. Jim vindt het nu nogal langdradig worden.

'Ik ga zelf wel kijken,' zegt Jim dan. Zijn geduld is inmiddels wel erg op de proef gesteld.

'Nee joh, ik heb dat gat al dicht gegooid, het was te gek om het te zien.'

'Wat is te gek?'

Nico de tuinman gaat op zijn hurken zitten, plukt wat onkruid uit de grond en zegt: 'Nogmaals, je gelooft het niet.'

‘Ach laat maar, ik ga zelf wel kijken waar je bezig bent geweest.’
‘Nou ja, je gelooft het toch niet,’ zegt Nico, terwijl hij overeind komt.

‘Dus ik stoot op ijzer en zag een stuk blik met de Amerikaanse ster erop, waardoor ik benieuwd werd. Ik begon als een gek te graven... en, je gelooft het niet Jim, het was een vleugel van een vliegtuig en door goed diep te graven, kwam de rest van het vliegtuig tevoorschijn. Het was een jachtvliegtuig, een jager van de VS... maar nou komt het ongelofelijke, de propellers draaiden nog en ook het licht...’

‘Dat kan niet... ik geloof je niet. Dat jij een wrak van een vliegtuig op kan graven, kan ik wel geloven, maar dat de propellers nog draaiden en de lampen nog brandden, dat lieg je alsof het gedrukt staat, Nico!’ zegt Jim kwaad. Hij voelt zich bedrogen.

‘Nou, als jij van die vis die je gevangen hebt wat lengte afhaalt, dan zal ik de propellers en lampen van het vliegtuig uitzetten,’ zegt Nico met een gemeen lachje.

Jim gaat dreigend voor tuinman Nico staan en wil hem een klap geven, maar Nico geeft hem een zetje en hij valt achterover, want Marie, die alles gezien en gehoord heeft, is gebukt achter Jim gaan staan, zonder dat Jim het doorhad. Nico de tuinman begreep dat hij Jim een duwtje moest geven, zodat Jim over Marie heen tuimelde. Marie, die een flinke gezette vrouw is, staat sneller op dan Jim, grijpt hem lachend vast en zegt: ‘Jim, je mag geen oude tuinman slaan.’

‘Maar hij liegt tegen mij, recht in mijn gezicht!’

‘Ach jongen, ik heb alles gehoord en gezien vanuit het keukenraampje.’ Ze pakt Jim beet en geeft hem een paar zoenen op zijn rode wangen. Dan horen ze de stemmen van Mirja en Andy, die alles gezien hebben.

‘Waarom zijn jullie zo laat?’ vraagt Jim, terwijl hij een waarschuwend vinger opsteekt naar Nico. ‘Nico, ik krijg je nog wel.’

‘Een sportvisser geeft niet om een geintje en hij vangt van die heel grote vissen, weet je nog?’

‘Haha.’

HET ALLERLAATSTE AVONTUUR VAN DOLFI EN WOLFI

Jim overtuigt Andy en Mirja om mee te gaan op ontdekkingsstocht in het oerwoud. In de Tweede Wereldoorlog is daar hard gevochten door Amerikanen en Japanners en Jim heeft ontdekt dat er veel vliegtuigwrakken en andere materialen liggen. Ze gaan op onderzoek uit in het oerwoud. Maar dan lijkt alles anders te lopen dan ze hadden gepland. Mirja is de volgende ochtend zoek en de jongens weten niet waar ze haar kunnen vinden. Zelfs Wolfi zien ze nergens... Naarmate ze het oerwoud verkennen, komen ze een mysterieus vliegtuigwrak tegen. Hoe zou dat daar gekomen zijn? Als ze ontvoerd worden door oerwoudmensen, wordt het pas echt spannend. Wat zou de aanvoerder van deze groep met het vliegtuigwrak te maken hebben? Gelukkig zijn Dolfi en Wolfi altijd in de buurt om te helpen in nood!



*Lees ook de
andere boeken
in de serie!*

J.F. van der Poel schreef meer dan tachtig boeken. Voor al zijn werk werd de schrijver in 2013 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

ISBN 978 90 266 2506 0 NUR 283



9 789026 625060 >



de groot goudriaan